



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 463/2010-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. F., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prierahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv na verejné prejednanie záležitosti v primeranej lehote a na verejné vyhlásenie rozsudku zaručených v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 38/1999 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 376/2007 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť J. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. augusta 2010 doručená sťažnosť J. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prierahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv na verejné prejednanie

záležitosti v primeranej lehote a na verejné vyhlásenie rozsudku zaručených v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 38/1999 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 376/2007.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

*«Sťažovateľ... vystupoval ako odporca v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV. pod sp. zn. 4 C 38/99 a v odvolacom konaní na Krajskom súde Bratislava pod sp. zn. 8 Co 376/2007. Postupom Okresného súdu ako i Krajského súdu boli spôsobené zbytočné prieťahy v konaní...*

*Hlavné pochybenia Okresného súdu Bratislava IV vidí sťažovateľ v týchto skutočnostiach:*

*1) V čase od 30. 05. 2000 do 03. 05. 2001 (t. j. takmer 1 rok) súd nekonal*

*2) Pojednávanie konané dňa 19. 02. 2002 sa mohlo konať aj bez prítomnosti navrhovateľky a jej právneho zástupcu, nakoľko títo sa neospravedlnili a o termíne pojednávania vedeli...*

*3) Pojednávanie konané dňa 18. 04. 2002 sa mohlo taktiež konať s poukazom na ustanovenie § 101 O. s. p. ...*

*4) V čase od 26. 09. 2002 do 12. 04. 2007 súd nevytýčil ani jedno pojednávanie. Okresný súd nekonal štyri a pol roka (54 mesiacov)...*

*5) Okresný súd vykonal vo veci veľké množstvo pojednávanií (spolu 10 (desať)), z ktorých väčšina bola odročená na neurčito, pričom súd na nich nič nevyriešil. Súd nekonal úsporne a väčšina pojednávanií bola podľa nášho názoru nariadená zbytočne.*

*6) Napriek tomu, že súd dňa 26. 09. 2002 nariadil znalecké dokazovanie, tento bol vypracovaný až 06. 10. 2006 z dôvodov na strane Okresného súdu, to bolo však už po 7 (siedmich) rokoch od začatia súdneho konania, kedy znalec už nedokázal s odstupom času presne odpovedať na položené otázky...*

*Hlavné pochybenia Krajského súdu Bratislava vidí sťažovateľ v týchto skutočnostiach:*

1) *Od podania odvolania (11. 07. 2007) do doručenia rozsudku Krajského súdu sťažovateľovi uplynuli takmer 3 roky (35 mesiacov a pol)*

2) *Napriek tomu, že sťažovateľ dvakrát podal sťažnosť na prietahy v konaní a žiadal o vytýčenie pojednávania a rozhodnutia (dňa 17. 12. 2007 a 13. 08. 2009), súd na jeho sťažnosti a žiadosti nereagoval. Súd neoznámil sťažovateľovi termín verejného vyhlásenia rozsudku, čím mu „de facto“ zabránil účasti na prípadnom verejnom vyhlásení rozsudku. Máme za to, že rozsudok Krajského súdu Bratislava nebol vyhlásený verejne.*

*Rozsudkom Krajského súdu Bratislava sp. zn. 8 Co 376/2007 bolo vo veci rozhodnuté s konečnou platnosťou. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 02. 07. 2010.*

*Postupom Okresného súdu Bratislava IV. a Krajského súdu Bratislava od podania žaloby (dňa 25. 03. 1999) do právoplatnosti konečného rozhodnutia vo veci (dňa 02. 07. 2010) uplynulo 11 (jedenásť) rokov a takmer 4 mesiace.*

*Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty. Napriek tomu, že v súčasnosti je konanie už právoplatne skončené, sťažovateľ ako účastník konania bol viac ako 11 rokov v právnej neistote.*

*Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 O. s. p. ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná a z ustanovenia § 100 ods. 1 prvej vety O. s. p., podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.*

*Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie...*

*... sťažovateľ nezapríčinil prietahy v súdnom konaní. Odporca nebol prítomný na 3 pojednávaniach z desiatich pojednávanií, na ktoré bol predvolaný. Z toho nebol prítomný na prvých dvoch pojednávaniach z dôvodu, že sa dlhodobo zdržiaval v zahraničí a o súdnom konaní nemal vedomosť. Akonáhle sa však dozvedel o súdnom konaní, pojednávanií*

*sa zúčastňoval. Chceme poukázať na to, že súd mal možnosť konať bez jeho prítomnosti ako i bez prítomnosti navrhovateľky s použitím ustanovenia § 101 O. s. p. Okresný súd toto ustanovenie nevyužil. V konaní pred Krajským súdom nespôsobil svojim správaním sťažovateľ žiadne prietahy. Prietahy vidí sťažovateľ práve v postupe súdu. ...»*

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

*„1. Základné právo J. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti verejne a v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV a Krajského súdu Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 38/1999... a sp. zn. 8 Co 376/2007... porušené bolo.*

*2. J. K. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 30.000 € ..., ktoré mu je Okresný súd Bratislava IV. povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

*3. J. K. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 30.000 € ..., ktoré mu je Krajský súd Bratislava povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

*4. Okresný súd Bratislava IV. a Krajský súd Bratislava sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť J. K. trovy konania v sume 382,32 €..., na účet jeho právneho zástupcu JUDr. M. F. ... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak

porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

**1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 38/1999 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 376/2007**

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, ako aj postupom krajského súdu v označených konaniach.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Ako možno vyvodit' z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu, zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu označeného práva nečinnosťou tohto orgánu nemôže dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Obdobný záver platí aj vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne

neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Pre účely zistenia okolností dôležitých pre rozhodovanie o predmete sťažnosti ústavný súd vyžiadal na vec sa vzťahujúci súdny spis okresného súdu sp. zn. 4 C 38/1999.

Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 4 C 38/1999-175 z 19. apríla 2007, a to tak, že uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke (M. B.) sumu 111 000 Sk so 17,6 % úrokom z omeškania od 15. júla 1998 do zaplatenia a náhradu trov konania v sume 4 320 Sk, zároveň sťažovateľovi a navrhovateľke uložil zaplatiť náhradu trov konania štátu. Vo zvyšku návrh navrhovateľky okresný súd zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd ako odvolací súd rozsudkom č. k. 8 Co 376/2007-208 z 25. mája 2010 rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu vo veci samej týkajúci sa priznanej istiny a trov konania štátu potvrdil a v časti príslušenstva z priznanej istiny a trov konania zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu. Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 2. júla 2010. Následne navrhovateľka návrh v časti, v ktorej bol rozsudok okresného súdu rozhodnutím odvolacieho súdu zrušený a vrátený mu na ďalšie konanie, vzala späť a požiadala okresný súd, aby vo veci ďalej nekonal. Na základe uvedeného okresný súd uznesením č. k. 4 C 38/1999-219 zo 16. augusta 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 7. septembra 2010 konanie zastavil. Toto rozhodnutie bolo právnej zástupkyňi sťažovateľa doručené 23. augusta 2010. O skončení oboch konaní (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho) mal vedomosť aj právny zástupca sťažovateľa, ktorý ho zastupuje v konaní pred ústavným súdom, a to od 17. augusta 2010, keď nahliadol do súdneho spisu okresného súdu.

Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 25. augusta 2010 (daná na poštovú prepravu 24. augusta 2010). Na ústavný súd sa teda sťažovateľ obrátil so svojou sťažnosťou v čase, keď porušenie označeného základného práva na všeobecných súdoch, ktoré sťažovateľ označil za účastníkov konania, už netrvalo a konanie o jeho sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje

vo vzťahu k základnému právu zaručenému v čl. 48 ods. 2 ústavy a právu zaručenému v čl. 6 ods. 1 dohovoru (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a pretože sťažovateľ sa v predmetnej veci domáhal ochrany svojho základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a rovnako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v čase, keď v označenom konaní pred okresným súdom, ako aj pred krajským súdom namietané porušenie základného práva už netrvalo, pripadalo do úvahy odmietnutie predmetnej sťažnosti v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

## **2. K namietanému porušeniu základného práva na verejné prerokovanie veci zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na verejné vyhlásenie rozsudku zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu**

Argumentácia sťažovateľa o porušení označeného základného práva bola sústredená iba do dvoch viet v texte sťažnosti: *«Súd neoznámil sťažovateľovi termín verejného vyhlásenia rozsudku, čím mu „de facto“ zabránil účasti na prípadnom verejnom vyhlásení rozsudku. Máme za to, že rozsudok Krajského súdu Bratislava nebol vyhlásený verejne.»* Žiadny ďalší argument sťažovateľ ústavnému súdu k tejto námietke nepredložil.

*Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pristúpil k zisteniu, či krajský súd postupoval v súlade s procesnoprávnym predpisom upravujúcim postup všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní. Týmto predpisom je v danom prípade Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“).*

*Podľa ustanovenia § 156 ods. 3 OSP vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.*

*Ústavný súd zo spisu okresného súdu sp. zn. 4 C 38/1999 zistil, že v preskúmvanej veci došlo v rámci odvolacieho konania vedeného pod sp. zn. 8 Co 376/2007 k postupu*

podľa citovaného ustanovenia § 156 ods. 3 OSP (napokon svedčí o tom aj odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu), a teda krajský súd oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu, čím naplnil dikciu zákona.

Sťažovateľ porušenie práva na verejné vyhlásenie rozsudku odvodzuje od skutočnosti, že čas a miesto vyhlásenia mu nebolo oznámené. Netvrdí však, a ani žiadnym dôkazom to nepreukázal, že by skutočne k verejnému vyhláseniu, hoci aj za jeho neprítomnosti, nedošlo. Práve naopak, o verejnom vyhlásení rozsudku krajského súdu 25. mája 2010 svedčí zápisnica z tohto dňa, z obsahu ktorej je evidentné, že k verejnému vyhláseniu rozhodnutia došlo, avšak bez prítomnosti účastníkov konania. Nad rámec je potrebné dodať, že sťažovateľ bol v konaní pred krajským súdom zastúpený kvalifikovanou právnou zástupkyňou, ktorá sa pri náležitej starostlivosti mohla (a tým aj sťažovateľ) dozvedieť o termíne verejného vyhlásenia rozsudku, ktorého sa napokon mohli zúčastniť.

Inou je otázka nenariadenia verejného pojednávania o veci druhostupňovým súdom, zvlášť vtedy, keď okresný súd v rámci úkonov predchádzajúcich odvolaciemu konaniu vyzval účastníkov konania na oznámenie, či súhlasia s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania, pričom sťažovateľ oznámil, že s takýmto postupom nesúhlasí.

Okresný súd výzvou z 26. júla 2007 vyzval sťažovateľa, aby oznámil, či súhlasí s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania. Táto povinnosť okresnému súdu vyplývala z vtedy účinného ustanovenia § 209a ods. 1 OSP, podľa ktorého ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, vyzve účastníkov na vyjadrenie k odvolaniu a či súhlasia s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania. Zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, však od 15. októbra 2008 bola povinnosť vyzývať účastníkov konania, či súhlasia s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania, zrušená.

Podľa § 214 ods. 1 OSP na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak

- a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,
- b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania,
- c) to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

*Podľa § 214 ods. 2 OSP v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.*

*Zákonné ustanovenia teda neprikazujú odvolaciemu súdu nariadiť pojednávanie, ak nie sú splnené zákonné podmienky uvedené v § 214 ods. 1 OSP a na tomto závere nič nemení ani nesúhlas účastníka konania s prejednaním a rozhodnutím o veci v odvolacom konaní bez nariadenia pojednávania. Krajský súd teda v čase rozhodovania o opravnom prostriedku sťažovateľa nepostupoval v rozpore s ustanoveniami príslušného, na vec sa vzťahujúceho procesného predpisu.*

*Ústavný súd zastáva názor, že všeobecný súd nemôže porušiť základné práva alebo slobody, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi vzťahujúcimi sa na konkrétne konanie (obdobne napr. II. ÚS 181/06). Ak teda orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody.*

*Keďže krajský súd dodržal zákonný postup, ktorý predchádzal verejnému vyhláseniu rozsudku č. k. 8 C 376/2007-208 z 25. mája 2010, nemožno považovať jeho postup bez ďalšieho za porušenie základného práva sťažovateľa na verejné prerokovanie jeho veci (čl. 48 ods. 2 ústavy) ani za porušenie práva na verejné vyhlásenie rozsudku (čl. 6 ods. 1 dohovoru), a to o to viac, pokiaľ k verejnemu vyhláseniu skutočne došlo, hoci aj v neprítomnosti účastníka konania – sťažovateľa.*

Podľa judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia

označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 138/02).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že medzi označeným základným právom na verejné prerokovanie veci zaručeným v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právom na verejné vyhlásenie rozsudku zaručeným v čl. 6 ods. 1 dohovoru a namietaným postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 376/2007 absentuje akákoľvek príčinná súvislosť, preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, neprichádzalo do úvahy rozhodovanie ústavného súdu o ďalších jeho požiadavkách (priznanie mu primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania), rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2010